

1. helyezett

Szakáli Anna: Rejtőzködő

rejtsd el magad,
érted jönnek,
csúf emberek
gúzsba kötnek,
bújj el,
rejtsen sűrű ág,
testvérek közt
lángvirág
bújj el ráncok
mögé csúszva,
bújj el a Nap
mögé kúszva,
fénylő szemed gomb,
ha rejt,
mosolyodba
bút kevert

bújj el szemem
csillagába,
lelkem fénylő
mosolyába,
hogyan kel
a fényes Nap,
mutassad meg
önmagad

szellő nyomába,
ha lépkedsz
virágmezőn,
hogyan ébredsz,
már ne rejtőzz,
bennem vagy

2. helyezett

Török Nándor: Lebegés

Ujjaid balzsama ápol,
halk hangod biztat és nyugtat,
lehetsz itt, közel vagy távol,
gyógyító ópiumom vagy.

Függővé te tettél engem,
ösztönöm tudja a választ:
végleg a részeddé lettem,
s te is a részemmé válhatsz.

Testünk és lelkünk forr egybe,
amikor suttog az ajkunk,
úgy szállunk a végtelenbe,
semmilyen súly nincs ma rajtunk.

3. helyezett

Juhász Anikó: És indulunk az égi házba...

Naponta látjuk, emberek halnak,
és madarak némulnak ágak tövén,
bennük a csönd sem szikrázva fut már,
a hajnal sem koppan az utca kövén.

Tavakban hínár, kagylókban csönd van,
a városban kopottabb lassan a tél,
benne a hó sem magaslik immár,
a zúzmara fogja, csak hangja beszél.

És indulunk az égi házba,
percek mint katonák ülnek vigyázva
csillagok lüktető peremén.

És búcsúzunk, a Föld is sír ma,
mint végső mozdulat, utolsó ima
időzünk a halál tenyerén.

Fodor Domonka
Álom lovas

Álmom lován lovagolok
Sörényébe kapaszkodok
Vágtázunk a vaksötétbe
Fénylő csillagok tövébe

Könnyű vágta, könnyű lovas
Szórén ülve száguldanak
Rég leestem, legurultam
Ló nélkül is, megálmodtam.

Szórén ültem, nem álmodtam
Homlokán fehér csillag virított.
Ló patával csattogtattam
Homlokomon csillag ragyog.

Gáthy Emőke: Nyúlék

Nyúl nagypapa jól megrakta
Kosarát a piacon
Hoztam répát fehér retket
Makogja már a gangon

Fut elébe sok kis nyúl - fi
Ide nyúl oda nyúl
Mire anyjuk észhez kapna
Már hiába nyúl

Hrubák Axel: Mint a szél...

Mint a szél úgy visz majd el
Mindennap készen, nem feled el,
A holnaptól vár a tegnap után
Ma még csak készül, készül a vár.

Útra kél, szíved remél,
Ki vagy te? Kit rejt a szél?
Mutasd meg hát merre vagy már,
Szeretném tudni mennyire fáj.

Lassan ölsz szíven találsz,
Tudod jól hol legjobban fáj,
Hatalmas erő megfog bárkit,
Haladunk előre egy halálig.

Nem bújhatsz el ő megtalál,
Az idő az ostor a tér fagy halál,
De ha szíved forró sokra viszed,
Ha nem lesz csak lelked, ebben hihetsz.

Kakucsai Erzsébet: Búcsú

Vöröslő napkorong megannyi sugara,
Testedet takarja aranyló fátyola,
Maradj itt mellettem, még ne rohanj el!
Engedd, hogy karodban ébredjek fel!

Pillantásod kedves, szívemig láss velem!
Csókod íze édes, kényeztess kedvedre!
Ujjaid éberén járják be testemet!
Öleljük egymást, mert holnap már nem lehet!

Fordíts aztán hátat, ne lásd a könnyemet!
Sorsunk beteljesült, bűnös csak ő lehet.
Őrizzünk meg minden csodás emlékeket!
Vidd magaddal, Kedves, örökre szívemet!

Kozma Barnáné: Múltad a jelenben

Életed elszalad
Érzésed megmarad
Fogva tart a múltad
Szövi pókhálódat

Múltad a jelenbe
Tüske a lelkedben
Tépd ki gyökerestől
Szabadulj terhétől

Visszafelé ne lépj
A jelenbe, itt élj
Oltsd el a tüzet
Mely annyira éget

Ha fájdalmas is még
Elhamvad, az nem ég
Hamuvá vált parázs
Éltető szép varázs.

Mészáros Ildikó: A szabadság tüze

A világ csendben hallgatott
a mi szívünk dobogott
a barátok egyre gondoltak
az októberi harc alatt

ébredj nemzetem karod erős
a zászló alatt mindenki hő
ébredő álom fut a harc alatt
míg a szél zászlót lobogtat

fogjad és gyűjtsd meg a fáklyát
fényét lássa az egész világ
reménysugár hajnala most itt van
boldogan leng zászlaja

szeress, ölelj engem nemzetem
érted harcol a szívem
tiéd az utolsó csepp vérem
nem állíthat most meg senki sem

a sortűzzel szemben állunk
mégis haladunk előre
a golyók süvítenek
nem fordul vissza senki sem

a hősök nyomában új eszme
győzd le félelmed a harang szól
harang kong, lelkükben ima dalol
hőssé lettek egy hajnalon

szív, a lélek ha egy ritmusra jár
érted küzd – ó – szép hazám
ha el is bukunk felkelünk
gyászszalagok között világít mécsesünk

szív a lélek ha szabadságra vágyik
nem állítja meg őket semmi sem
halhatatlan hősök lesznek
és rabláncuk csillaggá lesz odafenn

szív a lélek ha egymásra talál
harcol a bilincsbe vert szabadságért
sötét hajnal közt majd átoson a fény
nézd, ott fenn mily gyönyörű az ég

a világ csendben hallgatott
a mi szívünk dobogott
a barátok egyre gondoltak
az októberi harc alatt

Tulok Teréz: Tavaszváró

A jégcsapok olvadoznak, simogat az enyhe szél.
Félre billent hósapkával elballag a hideg tél.
Kezén-lábán a víz csöpög, már távolról integet,
Kopasz ágon a rügy pattan, újra itt a kikelet!

Enyhe szellő a ködfátylat darabokra tépi szét,
A pacsirta is felébredt, hallottam az énekét.
Vékony már a hó dunnája, itt-ott rongyos is kicsit,
Zöld fűszál közt a hóvirág fehér feje kivirít.

A tavaszi napsugárban melegszik az özike.
Az erdőszéli zöld fű között kinyílt a tőzike.
Fecske madár fészkére száll, hallatja:csivit-csivit!
Azt csicsergi hogy az apró, kék ibolya is kinyílt.

Gólya mama a kéményen otthonára rátalál.
Igazgatja már a fészket. Tojást kéne rakni már!
Amikor a kéményre száll, akkor mindig kelepel.
Gólya papa a szomszédból vele folyton felesel.

Épp eleget áztunk, fáztunk, hideg volt a hosszú tél,
Sokat táncolt itt közöttünk a jeges északi szél.
Kopogtatnak, és betoppan: Sándor, József, Benedek!
Nyissátok ki a zsákokot! Hoztatok-e meleget?

Sötét felhő fent az égen, csipp-csepp, csepeg az eresz.
Újra szalad a kis patak, medrében helyet keres.
Felcsillan három arany hal, hátukra sütött a Nap,
Alvó természet felébred! Minden új erőre kap!

Varga Borbála: Háztető

Milliónyi háztető van
falvakban és városokban:
lapos tető, sátor tető,
egyől-egyig mind házfedő.

Piros, szürke, zöld és barna,
cserép, kátrány, no és pala,
üveg a fényt átengedi,
horgásztanyát nádas fedi.

Olyan, mint egy nagy-nagy ernyő:
lefolyik róla az eső.
Akadály a napsugárnak,
széles ágya puha hónapnak.

Közepén egy kémény pöfög,
ereszében hűs víz csöpög,
jégcsap csillan téli napon,
fecske fészkel alá nyáron.

Gerincén egy macska sétál,
miákol ő éjfél táján.
Hold világít ezüst fényben,
szunnyadhatunk békességben!